

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. července 2016 v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Piši a soudců JUDr. Miroslava Pavrovského a JUDr. Jany Kantorové v trestní věci obžalovaného **I. S.**, nar.... odvolání obžalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27.4.2016, č.j. 41 T 3/2016-1099 a rozhodl takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.ř. částečně **z r u š u j e** ve výroku o uloženém trestu.

Podle § 259 odst. 3 tr.ř. se **z n o v u** rozhoduje tak, že při nezměněném výroku o vině a výroku o náhradě škody se obžalovaný I. S., nar. ...v , ..., bytem ... odsuzuje podle § 76 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku k trestu zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce, jenž spočívá v zákazu účasti na manifestacích, demonstracích, pochodech a veřejných shromážděních anarchistického hnutí, na dobu **tří (3) roků**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest propadnutí věci, a to zajištěné kamery zn. AEE černé barvy bez výrobního čísla.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze byl obžalovaný I. S. uznán vinným účastenstvím k přečinu poškození cizí věci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr.zákoníku k § 228 odst. 2 tr.zákoníku. Za něj byl odsouzen podle § 80 odst. 1, odst. 2, § 53 odst. 2 tr.zákoníku k trestu vyhoštění na dobu dvou roků. Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku mu dále soud uložil trest propadnutí zajištěné kamery. Podle § 229 odst. 1 tr.ř. byla poškozená Vězeňská služba ČR – Vazební věznice Ruzyně s nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Naproti tomu byl obžalovaný podle § 226 písm. c) tr.ř. zproštěn obžaloby ze skutku kvalifikovaného jako zločin obecného ohrožení podle § 272 odst. 1

tr.zákoníku, přičemž tento výrok již nabyt právní moci a není tak předmětem přezkumu v odvolacím řízení.

Trestné činnosti se obžalovaný podle zjištění městského soudu dopustil tak, že se dne 10.5.2015 v Praze 6 na předem neoznámeném veřejném shromáždění před Vazební věznicí Ruzyně podílel na jednání, kdy umožnil samostatně stíhanému L. B. nerušeně napsat tlakovým sprejem černé barvy na jižní zeď Vazební věznice Praha 6 – Ruzyně nápisy „Touhu po svobodě represe nezastaví“ se znakem vykřičníku a symbolem „A“ a „Smrt státu“ se znakem vykřičníku a křížkem, a to hlídáním přístupových cest k místu činu prostřednictvím kamery zn. AEE, již sledoval okolí a zároveň dokumentoval činnost L. B., přičemž jej při činu společně s dalšími blíže neztotožněnými spolupachateli psychicky podporoval skandováním hesel „Odpor žije“, „Boj pokračuje“ a podílel se tak posprejováním zdi na vzniku blíže nezjištěné škody na majetku Vězeňské služby ČR.

Proti tomu rozsudku podal obžalovaný včasné odvolání. Namítl v něm, že sám výrok o vině spočívá na vykonstruovaných domněnkách orgánů činných v trestním řízení, s nimiž se soud nedůvodně ztotožnil. Zdůraznil, že se sice hlásí k anarchistickému hnutí, avšak pouze k jeho nenásilné podobě. Městský soud tak chybně konstatoval, že se hlásí k militantnímu hnutí evropské anarchistické scény. S tou však nemá obžalovaný nic společného. Není anarchistou evropského formátu, který by zakládal ve státech EU anarchistické revoluční buňky, organizoval demonstrace a prováděl násilné útoky proti státním složkám. Městský soud si také chybně vyložil tetování, které má obžalovaný na těle. To však nemůže mít žádný vztah s touto trestní věcí. Posouzení samotného stíhaného skutku soud založil na nesprávném výkladu skutečné události. Obžalovaný uvedl, že 10.5.2015 se před Vazební věznicí Ruzyně sešlo několik osob k vyjádření podpory pro uvězněné osoby, na které byla uvalena vazba pro údajný anarchistický čin. Tato skupina tak přišla podpořit své uvězněné kamarády, přičemž to, že záznam pořídil obžalovaný, nemůže být trestným jednáním. Ostatně obžalovaný nechtěl videozáznam zveřejnit ani jeho zveřejnění umožnit. Obžalovaný zdůraznil, že svým jednáním nechtěl napomáhat poškození zdi Věznice Ruzyně. Videozáznam je dílem amatéra, který se snažil zachytit atmosféru setkání, na počátku záznamu provolával hesla jako ostatní, avšak autor videozáznamu nemohl hlídat okolí, snažil se pouze natočit další účastníky setkání, kteří se zdržovali opodál. Zabíral tak sice komunikaci, avšak soud jeho počínání chybně vyhodnotil tak, že hlídal okolí, neboť když někdo natáčí, nemůže současně hlídat.

Odvolatel dále uvedl, že městský soud chybně posuzuje obžalovaného jako nebezpečného státního příslušníka, který přijel do ČR rozvracet státní a společenské zřízení. On se naopak snažil pouze vyjadřovat svůj osobní politický názor, který spočívá ve větší osobní svobodě a prosazování svých postojů ke společenskému dění. Hesla, která byla nasprejována na zeď, se tam ocitla nikoliv z důvodu jejího poškození, nýbrž z důvodu touhy po svobodě, kterou tímto aktem mladí účastníci setkání prezentovali. Soud si chybně vyložil smysl těchto hesel politicky. Obžalovaný nesouhlasí ani s výší a druhem uloženého trestu, neboť trest vyhoštění je pro něj trestem velice citelným. Namítl, že se nezakládá na pravdě tvrzení soudu, že mu nehrozí v Rusku pronásledování. Vzhledem k politickému smýšlení se v minulosti již obětí pronásledování v Rusku stal, neboť byl postižen za účast

na demonstraci strany Jednotné Rusko dne 18.3.2014, za což mu byla uložena pokuta a předtím v lednu byl pokutován za protest proti neonacistickým vraždám v současném Rusku. Také v současné době je v ČR prokazatelně objektem zájmu represivních orgánů Ruské federace, neboť ruské bezpečnostní služby jej považují za osobu velmi nebezpečnou a budou se snažit obžalovaného pro jeho aktivismus umlčet, protože v současném Rusku existuje systematická praxe pronásledování politických aktivistů. Pokud by mu měl být uložen trest vyhoštění, pak by musel odcestovat z ČR a zanechat zde studium, rodinu a všechny další aktivity, přičemž je otázkou, zda by se mu v budoucnu podařilo získat povolení vrátit se do ČR. Navíc vyhoštěný cizinec je zařazen do Schengenského informačního systému jako osoba, které má být odepřen vstup do celé EU, což by pro něj znamenalo nepřiměřeně přísný postih. V ČR studuje vysokou školu, absolvoval zde jazykový kurz a v případě vyhoštění by byl připraven o možnost studovat, neboť studium v Rusku mu umožněno nebude. V ČR se již usadil a cítí se zde doma, neboť zde pobývá dva roky a uložením tohoto trestu by ztratil možnost zde pracovat a byl by vytržen ze všech sociálních vazeb, které zde již navázal. Poukázal dále na to, že povolení k pobytu v ČR bylo vydáno do 17.5.2016, avšak požádal o jeho prodloužení a jeho další pobyt na území ČR je tak prozatím legální. Obžalovaný závěrem poukázal na to, že byt byl zproštěn obžaloby z dalšího stíhaného skutku, domnívá se, že celý skutek se zápalnými lahvemi mohl být zinscenován v tom směru, aby Policie ČR měla motiv stíhat jeho osobu, případně další anarchisty působící v ČR. Závěrem tak obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej obžaloby, event. v případě uznání viny, aby mu uložil nikoliv trest vyhoštění, nýbrž trest veřejně prospěšných prací.

Vrchní soud v Praze přezkoumal z podnětu podaného odvolání podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku týkajících se odvolatele, i správnost postupu řízení, které mu předcházelo a posoudil věc následujícím způsobem.

Odvolací soud předně konstatuje, že řízení před městským soudem bylo provedeno v souladu s procesními předpisy, bylo v něm respektováno právo obžalovaného na obhajobu. Městský soud provedl dokazování v potřebném rozsahu v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr.ř., což mu umožnilo učinit správné skutkové i právní závěry. Soud prvního stupně postupoval při hodnocení provedených důkazů v souladu s požadavky uvedenými v § 2 odst. 6 tr.ř. a dospěl tak ke správným skutkovým závěrům ohledně všech skutečností majících vliv na posouzení trestnosti jednání obžalovaného. Skutkový závěr rozsudku je podložen dostatečně přesvědčivými důkazy, jež byly městským soudem řádně zhodnoceny jak samostatně, tak i ve všech vzájemných souvislostech. Proto námitky uplatněné v odvolání obžalovaného neshledal odvolací soud důvodnými. Městský soud odůvodnil napadený rozsudek v souladu s požadavky uvedenými v ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř., zhodnotil provedené důkazy řádně, aniž by opomenul vypořádat se s obhajobou obžalovaného, vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se řídil, takže vrchní soud shledal uvedený postup správným a nemá k němu výhrady. Proto z důvodů stručnosti odkazuje v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozsudku zejména na stranách 7-9, s nímž se vrchní soud ztotožnil a dále uvádí k námitkám odvolatele následující.

Pokud obžalovaný namítal nesprávný skutkový i právní závěr napadeného rozsudku, odvolací soud mu nemohl přisvědčit. Městský soud totiž na podkladě provedených důkazů dospěl zcela důvodně v napadeném rozsudku k závěru, že obžalovaný se zúčastnil dne 10.5.2015 u věznice Ruzyně neohlášeného veřejného shromáždění skupiny stoupenců anarchistického hnutí, které bylo uskutečněno na podporu dalších v té době ve věznici vazebně stíhaných členů tohoto hnutí. Účastníci tohoto shromáždění vykřikováním hesel a skandováním, na kterém se podílel také obžalovaný, vyjadřovali nejprve slovní podporu uvězněným členům anarchistického hnutí, což obžalovaný současně dokumentoval natáčením videozáznamu o průběhu tohoto shromáždění, přičemž následně jejich jednání pokračovalo tak, že vůdčí osoba shromáždění L. B. poškodil zdi věznice nasprejováním nápisů konkrétně uvedených ve výroku napadeného rozsudku. I toto jednání obžalovaný dokumentoval pomocí své kamery, a to včetně záběrů na příjezdovou komunikaci k místu činu během sprejování nápisů. Skutek samotný je tak prokázán obsahem zajištěného videozáznamu o jeho průběhu, přičemž k jeho autorství se jednak sám obžalovaný při výpovědi u hlavního líčení doznal, jednak je jednání obžalovaného prokazováno fotodokumentací, ohledáním místa činu i znaleckým posudkem z oboru fonoskopie a role obžalovaného jako „dokumentaristy“ akce také faktem, že obžalovaný v určitém okamžiku při chybné manipulaci s kamerou na záznam natočil i vlastní botu, o čemž svědčí pozdější ztotožnění záběru s jeho obuví. Skutkový závěr napadeného rozsudku tak má plnou oporu v provedených důkazech.

Správně zjištěný skutkový děj byl městským soudem také odpovídajícím způsobem právně kvalifikován jako účastenství ve formě pomoci na přečinu poškození cizí věci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr.zákoníku k § 228 odst. 2 tr.zákoníku. Účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr.zákoníku je totiž každé úmyslné jednání, kterým pomocník hlavnímu pachateli usnadňuje spáchání trestného činu, pomáhá mu či jej podporuje v době před jeho spácháním nebo v době činu. Právě takového jednání se dopustil obžalovaný jak fyzickou, tak i psychickou podporou hlavního pachatele, neboť mu svým jednáním usnadnil nerušené sprejování nápisů poškozujících zeď věznice Ruzyně. Jak již správně uvedl městský soud, část videozáznamu svědčí o tom, že obžalovaný kameru směřoval i mimo počínání hlavního pachatele během sprejování nápisu (a současně i mimo skupinu ostatních přítomných podporovatelů anarchistického hnutí) na příjezdovou cestu a znovu na hranici příjezdové komunikace, takže toto počínání svědčí o monitorování okolí místa činu právě v době poškozování zdi věznice a jedná se tak o určitou formu „hlídání“ pachatele při páčení činu, neboť nesporně obžalovaný jednal při vědomí protiprávnosti akce anarchistů (ti měli s cílem ztížení své identifikace zakryté obličej, což není povoleno ani při řádně ohlášených demonstracích), když jednali s vědomím, že jejich shromáždění nebylo řádně ohlášeno a kromě slovních projevů podpory svých členů, které jinak je nutno hodnotit pouze jako realizaci práva na svobodu projevu, vyústilo až do poškození cizího majetku. Obžalovaný přitom svou přítomností na místě činu, skandováním hesel a natáčením celé akce, když její záznam byl následně (již den poté, tedy nesporně za součinnosti obžalovaného) umístěn na veřejně přístupných webových stránkách anarchistického hnutí Alerta, poskytoval hlavnímu pachateli činu fyzickou i psychickou podporu a utvrzoval jej o správnosti akce směřující k podpoře myšlenek anarchistického hnutí a jejich členů.

Jakkoli obžalovaný v podaném odvolání obsáhle polemizoval se závěry napadeného rozsudku, když odmítl, že by byl militantním členem anarchistického hnutí, a že by podporoval násilné činy proti státu či jeho složkám a tvrdil, že jeho počínání představovalo pouze vyjádření jeho osobního názoru na společenské dění a touhy po větší míře svobody, nutno uvést, že předmětem jeho soudního postihu nejsou jeho politické názory a stanoviska, nýbrž pouze prokázaný konkrétní podíl na závadovém jednání, které vyústilo v poškození cizí věci, tj. v porušení vlastnického práva, k jehož ochraně před neoprávněnými zásahy je povolán v rozsahu skutkové podstaty dle § 228 odst. 2 trestní zákoník. Obžalovanému není upíráno právo svobody slova a projevu, jak se snaží tvrdit, neboť napadeným rozsudkem nebyl postižen za účast na neohlášené demonstraci, nýbrž za pomoc při spáchání trestného činu spočívajícího v poškození cizí věci popsáním barvou, jímž byly naplněny znaky skutkové podstaty přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 tr.zákoníku. Zmíněný přečin je určen pro postih specifických vandalských jednání tzv. sprejerství, kterým jsou poškozovány zejména zdi a stěny cizích staveb, jak se to stalo také v posuzované věci popsáním zdi věznice zdokumentovanými nápisy. Městský soud se důvodně zabýval také mírou společenské škodlivosti činu a otázkou případného užití principu ultima ratio, přičemž pokud dospěl k závěru, že motiv činu a způsob jeho provedení naopak zvyšují stupeň škodlivosti posuzovaného jednání a vylučují uplatnění odpovědnosti pouze podle jiného právního předpisu (např. jako jen přestupkového jednání), jedná se o závěr, který shledal také odvolací soud plně důvodným. Pokud totiž projev politických názorů přesáhl společensky akceptovatelnou míru danou rámcem práva na svobodu slova a projevu, která v demokratické společnosti umožňuje pluralitu výměny názorů tím, že vyústil v přímé poškození chráněných práv jiných subjektů (zde ochrana vlastnického práva), pak byly naplněny zákonné podmínky pro uplatnění trestního postihu pachatele takového jednání. Ani zmíněné ústavní právo zakotvené v čl. 17 Listiny základních práv a svobod totiž není právem absolutním, nýbrž podléhá určitým omezením např. v zájmu ochrany národní bezpečnosti, zamezení projevům rasové, náboženské či jiné nenávisti, ochrany práv druhých osob nebo veřejného zdraví a morálky. Ustanovení § 228 odst. 2 tr.zákoníku je pak namířeno proti projevům vandalismu směřujícím do majetkové sféry zejm. vlastníků nemovitostí, pod který lze podřadit i posuzované jednání, byť jeho motivace byla dle obžalovaného v zásadě politická či „společensko-kritická“, jak ji označuje obžalovaný ve svém odvolání. V každém případě se však již obžalovaný účastnil na neoprávněném zásahu do majetkové sféry jiného subjektu, což odůvodňuje oprávněnost použitého trestního postihu. Touhu po větší svobodě, kterou akcentuje obžalovaný ve svém odvolání jako jeden z motivů svého jednání, není přípustné realizovat porušováním práv jiných subjektů, jak k tomu došlo v posuzovaném případě. I když výše způsobené škody (ta zde ovšem není znakem skutkové podstaty) nebyla přesně zjištěna, přesto z charakteru nápisů vytvořených na zdi věznice plyne, že se nejednalo o pouhé drobné či bagatelní poškození zdi (první nápis o délce 3,8 m, výšce 1,5m, druhý o délce 1,6m, výšce 1,1m), nýbrž svým rozsahem o výraznější poškození vzhledu této součásti cizí nemovitosti, takže se jedná o trestné jednání přesahující úroveň pouhého přestupku proti cizímu majetku.

Odvolací soud k žádosti obžalovaného při veřejném zasedání doplnil dokazování o jím předložené listinné důkazy, takže z cestovního pasu obžalovaného ověřil, že má nyní platné

vízum pro Českou republiku do 10.9.2016 a z usnesení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20.4.2016, č.j. OAM-133-18/ZM-2016 zjistil, že správní řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty bylo přerušeno do doby pravomocného rozhodnutí ve věci trestního stíhání obžalovaného. Obžalovaný předložil také prohlášení Filosofické fakulty UK a vyjádření rektora Univerzity Karlovy k případu obžalovaného, v nichž byl vyjádřen nesouhlas s uloženým trestem vyhoštění, který v případě obžalovaného považují představitelé univerzity za nepřiměřeně tvrdý postih. Odvolací soud dále vyslechl jako svědka Doc. PhDr. Marka Jakoubka, Ph.D., ředitele ústavu etnologie FF UK Praha, který potvrdil, že obžalovaný úspěšně dokončil studium prvního ročníku bakalářského oboru etnologie a hodnotí jej jako bezproblémového a jednoho z nejlepších studentů, u něhož současně žádné sklony k násilnému jednání nezjistil. Pokud obhájce obžalovaného navrhoval další doplnění dokazování výsledkem svědkyně Petry Procházkové k otázce následné perzekuce obžalovaného v jeho domovském státě v případě vyhoštění, pak odvolací soud tento důkaz zamítl jako nadbytečný, a to s ohledem na další listinné důkazy předložené obhajobou tvořících přílohu podaného odvolání, v nichž je dokladována řada případů aktivistů vystupujících v Ruské federaci proti oficiální politice státu, kteří byli za své jednání a postoje pronásledováni a postiženi ve správním či v trestním řízení citelnými tresty. Provádění dalšího dokazování o této otázce tak odvolací soud s ohledem na zmíněný již dostatečně obsáhlý důkazní materiál neshledal potřebným.

Vrchní soud následně postupoval z podnětu odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.ř. tak, že napadený rozsudek částečně zrušil, a to pouze ve výroku o uloženém trestu, neboť uložený trest vyhoštění shledal s ohledem na osobní poměry obžalovaného trestem nepřiměřeně přísným. Přiměřenost každého uloženého trestu je totiž nutno posuzovat konkrétně vzhledem k osobě pachatele, přičemž v případě obžalovaného Shevtsova nelze odmítnout námitky jeho odvolání, že realizací tohoto trestu by mu bylo znemožněno další studium na vysoké škole, které v ČR úspěšně započal, narušeny jeho sociální vztahy a současně s ohledem na jím v minulosti projevovaný aktivismus na území Ruské federace, za nějž již byl dvakrát potrestán uložením peněžitých pokut, také zcela nelze odmítnout jeho tvrzení, že by se pravděpodobně ocitl jako objekt zvýšeného zájmu bezpečnostních orgánů Ruské federace v situaci, kdy by mu zde mohlo hrozit pronásledování. V jeho individuálním případě se tak nejedná u trestu vyhoštění o nejmírnější druh trestu, který mu byl napadeným rozsudkem uložen a změna výroku o trestu není porušením zákazu reformace in peius.

Postupem podle § 259 odst. 3 tr.ř. proto odvolací soud znovu rozhodl tak, že při nezměněném výroku o vině a výroku o náhradě škody napadeného rozsudku vzal v úvahu všechny zásadní okolnosti významné pro ukládání trestu podle § 39 odst. 1, 2, 3 tr.zákoníku a uložil obžalovanému podle § 76 odst. 1, odst. 3 tr.zákoníku trest zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce, jenž spočívá v zákazu účasti na manifestacích, demonstracích, pochodech a veřejných shromážděních anarchistického hnutí, na dobu tří roků. Vzal přitom v úvahu povahu a závažnost spáchaného přečinu, který je úmyslným přečinem, jak již bylo shora uvedeno, jeho stupeň závažnosti již překračuje úroveň přestupkového jednání, avšak v porovnání se škálou přečinů se jedná o čin poněkud menší škodlivosti (viz stanovená horní hranice sazby trestu odnětí svobody dle § 228 odst. 2 tr.zákoníku pouze ve výměře jednoho roku oproti horní hranici sazby přečinů obecně ve výši pěti roků), když navíc obžalovaný nebyl jeho přímým pachatelem, nýbrž pouze účastníkem, který naplnil zákonný znak pomoci k němu, uvážil i jeho nízký věk. Obžalovanému polehčuje, že dosud na území České republiky nebyl odsouzen, je na něj tak nutno hledět jako na bezúhonnou osobu, která se zdržuje na území republiky za účelem vysokoškolského studia.

Naproti tomu byl ovšem jednou již postižen pro přestupek proti právu shromažďovacímu. Odvolací soud po zvážení všech rozhodných hledisek pro ukládání trestů dospěl k závěru, že odpovídajícím postihem obžalovaného bude uložení alternativního trestu zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce, jenž spočívá konkrétně v zákazu účasti obžalovaného na manifestacích, demonstracích, pochodech a veřejných shromážděních anarchistického hnutí, neboť posuzovaný přečin byl spáchán v přímé souvislosti s jeho účastí na neohlášené akci skupiny osob hlásících se k anarchistickému hnutí, kteří touto akcí a nasprejovanými nápisy na zdi věznice vyjádřili podporu svým jiným členům, umístěným v době činu ve vazbě ve zmíněné věznici. Odvolací soud zvolil výměru trestu v dolní polovině zákonné sazby ve výměře tří let, neboť jej shledal odpovídajícím výše uvedeným okolnostem činu i osobě obžalovaného. Obžalovaný si současně musí být vědom toho, že pokud by porušil zákaz plynoucí z výše uloženého trestu, vystavil by se trestnímu postihu pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. d) tr.zákoníku. Dále pak byl obžalovanému znovu uložen podle § 70 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku trest propadnutí věci, a to zajištěné kamery zn. AEE, neboť se jedná o věc, kterou obžalovaný užil ke spáchání trestného činu.

Vrchní soud v Praze tedy o odvolání obžalovaného rozhodl způsobem, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku není řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Městského soudu v Praze. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej bezprostředně dotýká. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr.ř. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V Praze dne 20. července 2016

JUDr. Petr Píša, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
S. Ott